

The background of the entire image is a photograph of several white sheep standing in a lush green field. In the distance, there is a dense line of tall evergreen trees under a soft, overcast sky. A large, semi-transparent white circle is centered in the upper half of the image, serving as a container for text.

[truth] LINK

6 Cel Promis

descoperă.conectează-te.experimentează

6 CEL PROMIS

DESCOPERĂ

Vechiul Testament este o promisiune izvorâtă dintr-o dragoste loială, iar Noul Testament reprezintă împlinirea ei.

PROTOEVANGHELIA

Dicționarul Merriam-Webster definește cuvântul promisiune ca „o afirmație prin care îi spui cuiva că în viitor, în mod sigur vei face ceva sau ceva se va întâmpla.”

Întregul Vechi Testament poate fi considerat o promisiune prin care Dumnezeu ne asigură că va continua să iubească omenirea căzută indiferent cât de mult Îl va costa acest lucru. Apoi, în Noul Testament, Îl vedem pe Dumnezeu lucrând pentru împlinirea acestei promisiuni prin viața și moartea lui Isus Hristos.

Imediat după ce Adam și Eva au crezut minciuna lui Satana cu privire la caracterul lui Dumnezeu, încetând să se mai încreadă în Creatorul lor și căzând în păcat, Dumnezeu a luat inițiativa de a-i căuta, promițându-le că îi va salva de adversarul lor:

„Dar Domnul Dumnezeu a chemat pe om și i-a zis: «_____?»
El a răspuns: «Ți-am auzit glasul în grădină și mi-a fost frică, pentru că eram gol, și m-am ascuns.» Și Domnul Dumnezeu a zis: «_____ că ești gol? _____ ai mâncat din pomul din care Ți poruncisem să nu mănânci?»”
(Geneza 3:9-11)

Aici se vede foarte clar frumusețea de nedescris a inimii iubitoare a lui Dumnezeu. El știa foarte bine unde se aflau. Când s-au ascuns printre pomii din grădină, ar fi putut să apară deodată în spatele lor, să-i bată pe umăr și să-i sperie, dar nu a făcut-o. Ar fi putut să izbucnească de furie și să le adreseze tot felul de acuzații dure, dar nu a făcut-o. Ar fi putut să-i ștergă într-o clipă de pe fața pământului, dar nu a făcut-o. În schimb, El a venit cu gândul să-i recâștige, chemându-i, dorind să intre din nou în contact cu ei, și punându-le întrebări simple, dar cercetătoare, care să-i ajute să-și dea seama că nu

le vrea răul, chiar dacă minciuna pe care o crezuseră a produs un simțământ de teamă în inima lor. Apoi, adresându-i-se lui Satana în auzul lor, Dumnezeu a făcut o promisiune pe care teologii o numesc *protoevanghelia*. (n.tr. de la gr. *protos*, primul – prima vestire a Evangheliei)

„_____ voi pune între tine și femeie, între _____ ta și _____ ei. Aceasta îți va zdrobi _____, și tu îi vei zdrobi _____.” (Geneza 3:15)

Observați aspectele esențiale ale promisiunii:

Dușmănia: chiar dacă omenirea căzuse în păcat, Dumnezeu avea să pună în om o repulsie față de rău, un simț al dreptății, o tendință de a se opune răului și un dor după revenirea la starea de nevinovăție în care a fost creat. Compară următoarele versete: Ioan 1:9; Romani 7:14,15,23.

Sămânța: Dumnezeu avea să aducă mântuire pentru lumea noastră printr-o Sămânță omenească deosebită (un Urmaș), în care vrăjmășia promisă avea să ajungă la apogeul ei, într-o luptă finală în care Satana va fi învins, o luptă cu efecte pe termen lung. Pentru a înțelege mai bine, citește următoarele versete: Ioan 14:30; Galateni 3:16; Evrei 1:9; 2:14; 1 Ioan 3:8.

Capul: Biblia folosește aici un limbaj foarte dur: „îi va **zdrobi** capul”. Sămânța femeii avea să câștige lupta împotriva lui Satana, în folosul umanității. Compară următoarele versete: Ioan 12:31,32; Coloseni 2:15.

Călcâiul: zdrobind capului șarpelui însă, Mântuitorul avea să fie rănit. Compară Isaia 53:4-6, Matei 26:38 și Matei 27:46.

Odată oferită această promisiune a unui Mântuitor, Biblia continuă să descopere misiunea și caracterul lui Mesia, uneori cu lux de amănunte și mult mai profund. Moise a prezis că Cel Promis va veni în lume ca profet și va fi o jertfă pentru păcat (Deuteronom 18:15; Levitic 4:32). Regele David a scris despre chinurile prin care avea să treacă Mesia și despre faptul că va fi părăsit (Psalmii 22; 88.). Isaia îl descrie ca un rob care suferă și ca un revoluționar pacifist, a cărui lucrare nu se încheie până ce dreptatea nu este instaurată (Isaia 42; 53). Profet după profet, viziune după viziune, simbol după simbol, cântec după cântec, Vechiul Testament descrie taina Celui Promis, a Celui ce avea să vină pentru a descoperi oamenilor dragostea divină răscumpărătoare, demascând în felul acesta prima minciună enunțată de Satana cu privire la caracterul lui Dumnezeu (Geneza 3:1-5).

TIMPUL PREZIS

Cu șase sute de ani înainte de venirea lui Isus, profetul Daniel a prezis timpul exact când El avea să apară pe scena acestei lumi pentru a-Și începe lucrarea de salvare ca Mesia, precum

și timpul când va fi crucificat. Citește profeția uimitoare care este redată în Daniel 9:24-27.

Îngerul Gabriel i se descoperă lui Daniel și îi spune: „Șaptezeci de săptămâni au fost hotărâte asupra poporului tău și asupra cetății tale celei sfinte, până la încetarea fărădelegilor, până la ispășirea păcatelor, până la ispășirea nelegiurii, până la aducerea neprihănirii veșnice, până la pecetluirea vedeniei și a prorociei și până la ungerea Sfântului sfinților.”

Poporul Israel primește aici un interval de timp de șaptezeci de săptămâni, perioadă în care să-și demonstreze credințioșia în legământul încheiat cu Dumnezeu. În profeția biblică, o zi este echivalentă unui an (Ezechiel 4:6; Numeri 14:34; Marcu 1:5), așa că șaptezeci de săptămâni reprezintă o perioadă de patru sute nouăzeci de ani. Mai departe, îngerul Gabriel îi spune lui Daniel care este evenimentul istoric ce avea să reprezinte punctul de plecare al profeției și de la care, numărând patru sute nouăzeci de ani, se poate afla exact data pentru începerea lucrării mesianice a lui Isus:

„Să știi dar și să înțelegi că, de la darea poruncii pentru zidirea din nou a Ierusalimului până la Unsul (Mesia), la Cărmuitorul, vor trece șapte săptămâni; apoi timp de șazezi și două de săptămâni, piețele și gropile vor fi zidite din nou, și anume în vremuri de strâmtorare” (șazezi și nouă de săptămâni). (n.tr. În ***Noua Traducere Românească a Bibliei***, versetul acesta este redat și mai clar: „De la darea poruncii de restaurare și rezidire a Ierusalimului până la Unsul, Conducătorul, va fi o perioadă de șapte ori câte șapte ani și apoi încă o perioadă de șazezi și două de ori câte șapte ani”).

Porunca de rezidire a Ierusalimului a fost dată de regele persan Artaxerxe în anul 457 î.Hr. (Ezra 7:11-12). Șazezi și nouă de săptămâni este echivalentul profetic pentru 483 de ani. Numărând 483 de ani de la anul 457 î.Hr., ajungem, în mod remarcabil, în anul 27 d.Hr., exact anul în care Isus Și-a început în mod oficial lucrarea publică în calitate de Mesia, care înseamnă Unsul lui Dumnezeu (Matei 3:16-17; Ioan 1:29; Faptele 10:38).

Gabriel a continuat să îi explice lui Daniel profeția, spunându-i că „Unsul va fi stârpit, și nu va avea nimic” și că „El va face un legământ trainic cu mulți timp de o săptămână, dar la jumătatea săptămânii va face să înceteze jertfa și darul de mâncare.” Cu alte cuvinte, pe la mijlocul celei de a șaptezecăa săptămâni – adică anul 31 d.Hr. –, Mesia va fi răstignit, punând astfel capăt sistemului de jerfe mozaic. Astfel, prin dragostea plină de jertfire de sine manifestată la cruce, Isus a îndeplinit cu credințioșie legământul încheiat cu Dumnezeu. Israel, ca națiune, a primit acum ocazia să-L accepte pe Mesia și să beneficieze de împlinirea legământului pe care El îl realizase în favoarea lor. În mod tragic însă, ei au pecetluit respingerea lui Mesia ucigându-l pe Ștefan cu pietre în timp ce li-L predica pe Hristos; cu acest eveniment, profeția celor patru sute nouăzeci de ani se împlinește pe deplin, în anul 34 d.Hr. (Faptele 7:54-60).

490 ANI (70 SĂPTĂMÂNI)

Daniel 9:24-27

Cele mai importante două aspecte ale profeției sunt acestea:

1. Isus avea să fie „stârpit și nu va avea nimic” (n.tr: Traducerea NKJV redă acest verset puțin diferit: „Mesia va fi tăiat de la rădăcină, dar nu pentru El.”).
2. Prin moartea Lui, avea să îplinească legământul.

Ideea de a **tăia de la rădăcină** este folosită în Biblie pentru a transmite separarea completă de Dumnezeu. Cuvântul **legământ** indică cea mai puternică formă de angajament – este promisiunea lui Dumnezeu, o promisiune izvorâtă din dragostea Sa loială, prin care ne asigură că nu va înceta niciodată să ne iubească, oricât de mult L-ar costa acest lucru (Isaia 54:10; 55:3). Așadar, vedem că profeția lui Daniel a prezis că Isus, Mesia, va suferi de bunăvoie cea mai teribilă moarte cu putință – separarea completă de Dumnezeu (Matei 27:46). El avea să facă asta „nu pentru El”, ci – lucru de necrezut! – pentru rasa umană căzută. El a murit „pentru păcatele noastre” (1 Corinteni 15:3; Galateni 1:4; 1 Petru 2:24; 1 Ioan 2:2; 3:5; 4:10). Prin această moarte, El avea să descopere lumii cea mai profundă, puternică și frumoasă manifestare a dragostei cu putință – sacrificiul de sine absolut pentru binele veșnic al ființelor omenești căzute.

Apostolul Ioan a declarat: „Noi am cunoscut _____ Lui prin aceea că El Și-a dat viața _____” (1 Ioan 3:16)

Iar Pavel spune: „Dar Dumnezeu Își _____ față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit _____.” (Romani 5:8)

„Dragoste... pentru noi.”

„Dragoste... față de noi.”

Suferință și moarte pentru El.

Aceasta este vestea înduioșătoare și remarcabilă a Vechiului Testament – că dragostea lui Dumnezeu este atât de profundă, atât de înflăcărată și atât de altruistă, față de fiecare în parte, încât a fost dispus să ne salveze cu orice preț, iar prețul pe care L-a plătit a fost cu adevărat mare.

CONECTEAZĂ-TE

Când Biblia spune că Dumnezeu este dragoste, arată că Dumnezeu este loial din punct de vedere relațional fiecăruia dintre noi, oricât de mult L-ar costa acest lucru. Sacrificiul adus de bunăvoie de Isus pe cruce este dovada acestui fapt.

Promisiune făcută, promisiune păstrată – pe scurt, aceasta este Biblia în esență. În Vechiul Testament, Dumnezeu spune: ***Te iubesc cu o dragoste loială, de neoprit, care nu va înceta niciodată***, iar în Noul Testament, El demonstrează această dragoste în viața, moartea și învierea lui Isus. Privind la Isus, apostolul Pavel spune: „În adevăr, făgăduințele lui Dumnezeu, oricâte ar fi ele, toate în El sunt «da»” (2 Corinteni 1:20). Cu alte cuvinte, tot ce a promis Dumnezeu prin profeți se împlinește în Isus. Tot ce a promis că va face, a făcut. Dragostea Lui s-a dovedit a fi loială, de încredere, autentică. Putem avea încredere în El, pentru că este vrednic de încredere.

EXPERIMENTEAZĂ

Înțeleg acum că Isus reprezintă împlinirea promisiunii dragostei loiale a lui Dumnezeu și aleg să-l răspund cu „da”.

Dacă te-ai opri și te-ai gândi puțin, ți-ai da seama că cea mai frumoasă idee pe care o poate concepe mintea umană este existența unei iubiri perfecte și loiale. Din fericire, acesta nu este doar un vis. Faptul că ne putem gândi la o astfel de dragoste și că ne-o dorim este în sine un argument care ne arată că există și că așteaptă să ne umple viața. Spunând-l „da” lui Isus faci primul pas în deschiderea inimii tale față de Dumnezeu, pentru a primi dragostea Lui loială.